Marta Jakobovicová Polgári Esküvője

Ez a fénykép körülbelül az 1950-es évek elején készült Pilsenben, a polgári esküvőm alkalmából. Középen állok a férjemmel, Franti?ek Telinnel. A többiek az osztálytársaink. A férjem mellett, jobb oldalon Vera Schleisová áll. Sajnos, a legény nevére már nem emlékszem. Bal oldalon Milena Maríková, mellette Lida látható. A jövendőbeli férjemmel a főiskolán ismerkedtem össze. Mint én, ő is a Károly Egyetem orvostanhallgatója volt Pilsenben. Naponta találkoztunk az előadásokon, sok időt töltöttünk együtt. Egyik nap úgy döntöttünk, összeházasodunk. A szüleimet természetesen értesítettem. Anyukám és apukám rendkívül szabadgondolkodású emberek voltak, nem ellenezték a házasságot. Polgári esküvőt tartottunk a pilseni városházán, két kollégánk volt a tanú. Csak néhány osztálytársam jött el, a szüleim otthon maradtak. Egy-kettő elintéztük a szertartást. Férjem a csehországi Kaznejovban született, 1926. január 6-án. Egyke volt. Franti?ek keresztény családból származott, de nem volt vallásos. Cseh volt az anyanyelve. A Károly Egyetem Pilsenbe kihelyezett orvosi karán végezte a tanulmányait. Prágában avatták orvossá. Amikor 1952-ben a férjemmel együtt doktorrá avattak minket, mindjárt meg is kérdezték tőlünk, hol szeretnénk dolgozni. Választhattuk Pilsent, Prágát, bármilyen várost. Mégis Homonna mellett döntöttünk. Ez volt a legkönnyebb lehetőség, nem kellett hozzá protekció. Így Homonnában telepedtünk le, és a helyi kórházban helyezkedtünk el. Homonnában egy háztartásban éltünk a szüleimmel, hiszen jól elfértünk abban az óriási családi házban. Apám később kénytelen volt eladni, mert nem győztük gondozni. Rengeteg javítást kellett volna rajta elvégezni, a tető már elég rossz állapotban volt. Apu végül eladta, és egy szövetkezeti lakást vásárolt helyette. A szüleimmel egy fedél alatt éltem, amíg meg nem haltak. Minthogy a férjem cseh nemzetiségű volt, ezért többnyire szlovákul beszéltünk otthon. Megtanult azért néhány magyar szót is, hiszen magyarlakta falvakban is dolgozott, de nem mondhatnám, hogy folyékonyan beszélt magyarul. A vallással egyáltalán nem törődtünk. Nem voltunk hívő emberek. A zsidó vagy a keresztény ünnepeket nemigen tartottuk. Esetleg karácsonykor összejött a család, de ez minden. Arra sem emlékszem, hogy apám járt-e zsidó imaházba a második világháború után. Homonnában alig maradt zsidó. Aki nem pusztult el a holokauszt alatt, az többnyire emigrált. Franti?ek Telintől később elváltam. Azt hiszem, hogy én voltam az oka. Nem voltam egy családias tipus, ma már persze más a helyzet. Franti?eknek eszébe

sem jutott volna elválni, a szülei imádtak engem. Nagyon nehezen viselték, hogy már nem vagyunk együtt. Férjem a válás után Homonnában maradt. Később Prievidzában [Magyarul Privigye. -- A szerk.], Nagytapolcsányban és Nagymihályban is dolgozott, de megint visszajött Homonnába. Újra megnősült.